

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Варна , 12.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ в публично заседание на
шестнадесети декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател:	Ирена Н. Петкова
Членове:	Наталия П. Неделчева мл.с. Лазар К. Василев
Секретар:	Галина Г. Славова

като разгледа докладваното от Наталия П. Неделчева Въззивно гражданско
дело № 20203100503354 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 от ГПК, образувано е по въззивна жалба на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435, със седалище и адрес на управление: гр.София, чрез "Транспортно строителство и възстановяване" ЕАД - клон Варна, ЕИК 2056774350029, представлявано от управителя Д.М.Ст., срещу решение №260297/15.09.2020г., постановено по гр. Дело №14476/2019г., 24-ти състав на ВРС, в частта му, с която са уважени предявените от ищеца искове по чл.344 ал.1 т.1-3 КТ и чл.225 ал.1 КТ, в частта му с която е уважен иска по чл.224 КТ, както и в частта, с която ответното дружество е осъдено да заплати разноски. Жалбоподателят счита решението в тези части за неправилно, незаконосъобразно и необосновано, издадено при неправилно тълкуване на доказателствата и в протИ.речие на приетия по делото доказателствен материал. Излага, че изводът на първоинстанционния съд, че уволнението е незаконно само на едно единствено основание, а именно - неполучаване на предварително съгласие на синдикалното ръководство за уволнението на ищеца - синдикален член, е в протИ.речие на разясненията съдържащи се Тълкувателно решение №4 от 17.12.2013г. на ВКС по т.д. №4/2013г., ОСГК. Освен това счита, че съдът неправилно е приел, че липсва предварително съгласие на синдикалното ръководство за уволнението на ищеца. При липсата на нормативно уреден ред за провеждане на синдикалните събрания и вземане на решения в синдикалния устав, съдът е приравнил синдикалния комитет на синдикалната организация при ТСВ ЕАД - клон Варна на юридическо лице с нестопанска цел и е приложил по аналогия правилата в ЗЮЛНЦ, което се явява неправилно, поради специалния статут на синдикалните организации, нямащ общо с юридическите лица с нестопанска цел. На трето място твърди, че съдът не е съобразил приетите по делото доказателства, което е довело до изцяло погрешен извод на съда относно действителната фактическа

обстановка. Счита, че при изчисляване размера на БТВ, неправилно е включил в него пера, които нямат постоянен характер и изобщо нямат характер на възнаграждения, което е довело до неправилно изчисляване на присъденото обезщетение в полза на ищеца. Това неправилно изчисляване е довело и до неправилно изчисляване на обезщетението по чл.222 ал.1 КТ за един месец и половина (съгласно КТД), което е следвало да се изплати на ищеца при уволнение и от там е формулиран погрешен извод за размера на възражението за прихващане. Твърди, че в мотивите е налице объркване между обезщетението за неспазено предизвестие по чл.220 КТ и обезщетението за оставане без работа поради уволнението по чл.222 КТ. Излага, че размерът на обезщетението по чл.224 КТ е неправилно изчислен. Твърди, че необосновано и неправилно са изчислени и присъдените в полза на ищеца разноски. По изложените съображения моли обжалваното решение да бъде отменено в обжалваните части, а на негово място да бъде постановено друго, с което предявените срещу него искове бъдат отхвърлени. В о.с.з. жалбата се поддържа чрез пълномощник.

Въззиваемият, чрез депозирания писмен отговор и в о.с.з. чрез пълномощника си излага становище за неоснователност на въззивната жалба. Счита, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, като не са налице твърдяните от въззивника пороци. Твърди, че първоинстанционният съд, след като е анализирал събраните по делото доказателства, е достигнал до правилен и законосъобразен извод относно основателността на предявените от него искове. Моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и необоснована, а първоинстанционното решение –потвърдено в обжалваната част.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е образувано по обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и т.3 от КТ, предявени от Ив.Ив. срещу „ТРАНСПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 205677435, гр. София за отмяна като незаконно на уволнението, извършено със заповед № РД – 0991/15.07.2019г. на работодателя, за възстановяване заеманата преди уволнението длъжност Ръководител отдел „Механизация и автотранспорт” в ДП „ТСВ“, Поделение - Варна, за заплащане на сумата от **12 868, 59 лв.**, претендирана като обезщетение за оставяне без работа за времето от 16.07.2019г., но за не повече от шест месеца и иск по чл. 224, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от **3 250, 82 лв.** за неизползван платен годишен отпуск от 17 дни за 2018г. и 14 дни за 2019г. след допуснатото изменение по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК и частично прекратяване, поради оттегляне със съгласието на ответника; в условие на евентуалност при отхвърляне на искове с правно основание чл. 344, ал.1, т. 1,

т. 2, т. 3 КТ, са предявени искиове с правно осн. чл. 220, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 2 410, 70 лв., претендирана като обезщетение за неспазено предизвестие в размер на brutното трудово възнаграждение, иск по чл. 222, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 3 977, 65 лв., претендирано като обезщетение при уволнение поради съкращаване на щата за срока по чл. 52, ал. 3 от колективния трудов договор. Ищецът излага, че заемал длъжността Ръководител отдел „Механизация и автотранспорт” в ДП „ТСВ“, Поделение – Варна, като работодателят прекратил съществуващото между страните трудово правоотношение със заповед №РД–0991/15.07.2019г., поради съкращаване на щата, на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ след преобразуване на предприятието в „ТРАНСПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ“ ЕАД, извършено с решение на Министерски съвет. Счита, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като работодателят не е извършил подбор, въпреки, че е бил длъжен. Твърди, че длъжността, заемана от ищеца „Ръководител отдел „Механизация и автотранспорт” реално не е съкратена, като трудовите функции продължават да се изпълняват от лицето, заемащо новосъздадената длъжност „Експерт механизация и автотранспорт”. Към деня на уволнението не е било утвърдено ново щатно разписание. В случай, че такова е било утвърдено, това не е извършено от оправомощено лице и при спазване на предвидения в закона ред. Излага също, че преди уволнението работодателят не е поискал съгласие на синдикалната организация – СТСБ – Варна, чиито член е той, с което е нарушил императивната разпоредба на чл. 333, ал. 4 КТ. Твърди, че при издаване на уволнителната заповед, работодателят не е изпълнил вменените с колективния трудов договор /КТД/ от 05.07.2018г. задължения по чл. 11, ал. 1, а именно да разработи нова структура и програма за трудова заетост, предоставяйки ги на синдикатите, в случаите, в които е пристъпил към закриване на дейност, намаляване обема на работа или други структурни промени. Отделно счита, че е налице злоупотреба с право по чл. 8 КТ от работодателя, чиято цел е била прекратяване на трудовия договор с ищеца, а не действие, предприето в интерес на предприятието. Твърди, че ответникът не е изпълнил и задълженията си по чл. 11, ал. 2 и ал. 3 и чл. 13, ал. 1, т. 2 КТД, тъй като не е пристъпил към прекратяване на трудовите договори с работници и служители, след освобождаване на работещи пенсионери и не е взел мерки за устройване и пренасочване на освобождаващите се със

съответната квалификация на незаети работни места; не предложил на уволнения служител незаето място преди да предприеме съкращения. Работодателят е прекратил и трудовото правоотношение както с ищеца, така и с лицето, с което същият живее на съпружески фактически начала, за да назначи своята съпруга, неправомерно променяйки и разпоредба от КТД, въвеждаща забрана за едновременно освобождаване на фактически съжителстващи лица. Това е довело до пререкания между управителя на клона и ищеца, имащо за последица прекратяване на трудовите правоотношения на Ив.Ив. и Ел.Кр.. Доколкото след прекратяване на трудовото правоотношение ищецът е останал без работа, в резултат на незаконното уволнение, моли на осн. чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ да му бъде присъдено на обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение, но за не повече от шест месеца. В условията на евентуалност, в случай на отхвърляне на исквете по чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ, се настоява за присъждане на обезщетения по чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 222 КТ.

Чрез депозирания в срока по чл.131 ГПК писмен отговор, ответникът „ТРАНСПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ“ ЕАД, чрез „ТСВ“ – клон Варна, оспорва предявените иски и настоява за тяхното отхвърляне. Твърди, че уволнението е законосъобразно, извършено при спазване на всички императивни изисквания на закона и устава на предприятието. Излага, че преди уволнението от Съвета на директорите на дружеството, е утвърдено ново щатно разписание, с което единствената длъжност, която е заемал ищецът, е реално съкратена, поради което и работодателят не е бил длъжен да извършва подбор. Твърди, че с новото щатно разписание реално са съкратени всички длъжности в Отдел „Механизация и автотранспорт“. Излага, че новосъздадената длъжност „Експерт механизация и автотранспорт“ не е идентична на реално съкратената, тъй като обхваща трудови функции, които са различни от тези, изпълнявани от ищеца. Кодът по НКПД също е различен, както са различни и изискванията за заемане на всяка една от тях. Управителните функции на съкратената длъжност са преминали към управителя на клона на държавното предприятие. Твърди, че преди уволнението работодателят е изпълнил задълженията си по чл. 11, както и чл. 333, ал. 4 КТ, снабдявайки се със съгласието от синдикалния орган и уведомявайки СО – Варна за новата

структура и програма за трудова заетост. Към деня на уволнението, в предприятието не са съществували незаети щатни бройки, нито са работили лица, които вече са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Оспорва и твърденията в КТД да е извършена промяна, касаеща лицата живеещи на съпругески фактически начала в смисъла, посочен от ищеца. Дори и клаузите на договора да са били изменени, то това е станало също по предвидения в закона ред. Оспорва твърдението, че е злоупотребил с права. Излага, че съпругата на управителя на „ТСВ” ЕАД – клон Варна полага труд в предприятието, считано от месец февруари 2019г., заемайки длъжността „тарифьор” т.е. още от преди утвърждаване на длъжностното щатно разписание от 15.07.2019г. Жената, с която ищецът е съжителствал на съпругески фактически начала - Ел.Кр. е заемала длъжността „Експерт ГСМ, гуми, резервни части, доставка и отчет”, която изисква друго образование и квалификация от тази, заета от съпругата на управителя на клона. Моли при определяне на обезщетението по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ да се съобрази брутно трудово възнаграждение за месец юни 2019г., тъй като „социалните разходи” и „допълнителни трудови възнаграждения за ангажирано време”, които са получени от ищеца през месец април 2019г. нямат постоянен характер. Релевирано е правопогасяващо възражение за плащане, както на трудовите възнаграждения, така и на дължимите обезщетения. В условията на евентуалност, а именно ако искането на ищеца за заплащане на обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ в претендирания размер за времето от 16.07.2019г., но за не повече от шест месеца бъде уважено като основателно, то моли да бъде прихванато с платеното обезщетение при уволнение поради съкращаване на щата за срока по чл. 52, ал. 3 от колективния трудов договор по чл. 222, ал. 1 КТ или за периода от 16.07.2019г. до 29.08.2019г. /вкл./.

Съдът, след като взе предвид представените по делото доказателства – по отделно и в тяхната съвкупност, съобрази становищата на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От приетите по делото писмени доказателства, се установява, че ищецът Ив.Ив. е заемал в ответното дружество длъжността „Ръководител отдел „Механизация и автотранспорт”, която длъжност е съкратена с

приемането на ново длъжностно щатно разписание от Съвета на директорите на „ТСБ” ЕАД с решение по протокол № 5, считано от 15.07.2019г.

Трудовото правоотношение между страните по делото е прекратено, на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ /съкращаване на щата/, със Заповед № РД – 0991/15.07.2019г., считано от 16.07.2019г.

Безспорно между страните е, че Ив.Ив. е член на синдикалната организация на „ТСБ” ЕАД, клон Варна при СТСБ – КНСБ, както и, че съгласно чл. 11, ал. 4 от действащия към този момент колективен трудов договор /КТД/, при уволнението му се изисква предварително съгласие на ръководството на съответната синдикална организация.

Към 15.07.2019г., Председател на синдикалното ръководство, е А.А.; негови членове са: Р. Ст. и Й.Й.; секретар – Н.Ш.. Касиер на ръководството е Е. Маринова.

По делото е представен протокол от 15.07.2019г. /л. 80/, с който членовете на синдикалния комитет – А.А., Н.Ш., Й.Й. и Р.Ст., са постигнали единодушно съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение поради съкращаване на щата на определени служители, измежду които и Ив.Ив., полагайки подписи в него.

Председателят на синдикалното ръководство е удостоверил взетото от колективния синдикален орган решение за даване на съгласие за уволнението /л. 79/.

В о.с.з, проведено на 07.07.2020г. е прието за безспорно установено и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че Й.Й. – член на Синдикалния комитет не е подписал протокола, съставен на 15.07.2019г. на тази дата, а след завръщането си от командировка-на 20.07.2019г.

Й.Й., разпитан като свидетел в о.с.з, проведено на 07.07.2020г. излага, че към м. юли 2019г., членове на Синдикалния комитет към синдикалната организация в ответното дружество са били той, Р.- заемащ дл. стругар, Е. – касиер и председател – А.А.. Н.Ш. е била към управлението, но не участвала пряко в ръководството. Свидетелят излага, че самият той от 14.07. до 19.07.2019г. е бил командирован в Р.р- Долни Раковец, поради което не знае

дали е проведено, съответно лично не е присъствал на събрание на синдикалния комитет, евентуално проведено на 15.07.2019г.

За предявения му протокола от 15.07.2019г., свидетелят Й. казва, че го е подписал на 20.07.2019г. –събота сутринта на ЖП гарата, когато Анд. го уведомил, че трябва да подпише. Подписите на А. Анд. и Н. Ш. вече били положени. Подписът на Р. Ст. липсвал.

Св. Р. Ст., изслушан в същото о.с.з., излага, че е член на Синдикалния комитет от 2017г. Спомня си, че е подписал протокола след 22-23 юли 2019г.- по време на отпуската си. Точно на 15.07.2019г. е бил на работа, но такова събрание на комитета не е било провеждано. Спомня си, че председателят Анд. му се обадил един ден, и след работа той отишъл пред техния блок, и на капака на колата го пописал. Свидателят не е бил уведомяван за провеждането на събрание, нито за това, че трябва да се вземе решение за уволнение на Ив. или Е.. Той прочел имената им докато подписвал протокола, защото Анд. му казал, че трябва да го подпише, и тогава разбрал за съкращенията. Свидателят е категоричен, че на 15.07.2019г, не е присъствал на събрание на Синдикалния комитет и изобщо не знае такова да се е провеждало

От показанията на св. Н.Т., разпитана в същото ос.з. се установява, че тя също е била уволнена на 15.07.2019г. Била извикана когато оперативката тъкмо била свършила, и □ връчили заповедта за уволнение и предизвестие - едновременно. Там заварила Е. и Ив. – на тях вече им били връчени заповедите и предизвестията. Всичко приключило в периода от около 9 без нещо до 9.30утринта, непосредствено след оперативката. Категорична е, че на 15.07.2019г. работодателят нито я е запознавал, нито □ е връчвал решение за предварително съгласие на Синдикалния комитет.

Св. В.Игн., разпитан в същото о.с.з. излага, че знае за уволнението на Ив.Ив. на 15.07.2019г. Разбрал, защото А.А. искал Й.Й.-който е подчинен на свидетеля/, да се върне от командировката си във Варна за да бъде проведено синдикално събрание. Тъй като свидетелят не разрешил, Анд. се обадил на неговия телефон и провел разговор с Й. Й., за да го пита дали е съгласен И. да бъде уволнен, и кога ще подпише протокола.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд достигна до следните **правни изводи**:

Жалбата, по която е образувано настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК в правомощията на въззивния съд е да се произнесе служебно по валидността на решението, а по отношение на допустимостта – в обжалваната му част.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, при спазване на законоустановената писмена форма, поради което същото е валидно.

Съдебният акт е постановен при наличието на всички положителни процесуални предпоставки за възникването и надлежното упражняване на правото на иск, като липсват отрицателните такива, поради което е и допустимо в обжалваната част.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

Предявени са искове по чл. 344, ал.1, т.1-т.3 КТ, като основното творение на ищеца е, че уволнението му е незаконно, тъй като работодателят не спазил процедурата, предвидена в чл. 333, ал.4 КТ. Според последната, когато това е предвидено в колективния трудов договор, работодателят може да уволни работник или служител поради съкращаване на щата или при намаляване на обема на работата след предварителното съгласие на съответния синдикален орган в предприятието.

Въпросът, дали в разпоредба на съответния КТД е предвидена закрилата по [чл. 333, ал. 4 КТ](#) или такава не е предвидена, следва да бъде разрешен от съдебния състав при произнасянето по иска за защита срещу незаконно уволнение по [чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ](#), ако работникът или служителът се е

позовал на нейното нарушаване на посоченото основание. По настоящото дело, в приетия по делото КД от 2018г., сключен между ДП „Транспортно строителство и възстановяване“ и Синдикат ТСБ към КНСБ – в чл. 11, ал. 4 е договорено, че работодателят не може да уволни работник, член на синдиката поради съкращаване на щата без съгласие на ръководството на съответната синдикална организация. Доколкото в КТД е обективизирана ясно волята на страните, то съдът намира, че в настоящия случай закрилата по чл. 333, ал. 4 КТ е приложима, като се изисква предварително съгласие от синдикалната организация.

Когато такова задължение е предвидено в КТД, доказването на изпълнението му е чрез установяване на факта, че решението на синдикалното ръководство е било обективирано в писмен документ, който е достигнал до работодателя. Доколкото ищецът оспорва спазването на така изискуемата процедура, то в тежест на работодателя е да установи нейното провеждане и законност.

Съобразно разясненията, съдържащи се Тълкувателно решение № 4 от 17.12.2013 г. на ВКС по т. д. № 4/2013 г., ОСГК, предварителното съгласие за уволнението по [чл. 333, ал. 4 КТ](#) се дава от съответния синдикален орган в предприятието, с което работникът или служителят е в трудово правоотношение. Статутът на синдикалния орган в предприятието, като наименование, структура, численост, функции, местоположение в йерархията на синдикалната организация и пр. е уреден с устава на синдикалната организация. Валидно е даденото предварително съгласие по [чл. 333, ал. 4 КТ](#), което изразява волята на колективния синдикален орган в предприятието във връзка с уволнението на конкретен работник или служител. Решението за даване на съгласие по [чл. 333, ал. 4 КТ](#) се взема от колективния синдикален орган по предвиден с устава на синдикалната организация ред. Писменото уведомление на работодателя за взетото от колективния орган решение може да бъде направено еднолично от председателя на синдикалния орган с удостоверителен документ, изразяващ волята на колективния орган, съгласно легалния израз на закона в [чл. 333, ал. 4 КТ](#) "...след предварителното съгласие на съответния синдикален орган в предприятието".

В тази връзка на първо място следва да се отбележи, че съгласието

трябва да е предварително дадено.

По настоящото дело, ищецът твърди, че заповедта за уволнение, заедно с предизвестieto, са му били връчени на 5.07.2019г. –понеделник сутринта-по време на оперативката- към 9.00 часа. Доколкото тези твърдения не са оспорени от ответното дружество, съдът ги приема за доказани и с оглед изложеното от св. Н.Т., която излага, че заповедите на всички служители са били връчено по време или след приключване на оперативката, в интервала от 9.00 до 9.30 часа.

С оглед на което счита за обективно невъзможно и вземането на решение от Синдикалния орган на същата тази дата -15.07.2019г. преди часа на връчване на заповедите за уволнение.

По отношение наличието на валидно взето решение за съгласие на синдикалния комитет, съдът съобрази и следното:

По делото е представен Протокол от 15.07.2019г. обективиращ решение на Синдикалния комитет на Синдикалната организация при ТСВ ЕАД, клон Варна, в който е посочено, че на същата дата председателят на комитета А. Анд. и членове: Неви Ш., Й.Й. и Р.Ст. са се събрали и и са взели решение да се даде съгласие за прекратяване на трудовите правоотношения на няколко служители, сред които и Ив.Ив.. В края на същия е посочено, че той е изготвен и подписан от четиримата членове, като срещу името на всеки е положен подпис.

С оглед събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът намира, че двама от посочените в същия членове Й.Й. и Р.Ст. обективно не са присъствали на събранието. Св. Й. в периода от 14.07.2019 до 21.07.2019г. /стр. 222/ е бил в командировка извън гр. Варна, а св. Р. Ст. изобщо не бил уведомен за провеждането на същото. И двамата свидетели са категорични, че не са присъствали на такова събрание, а подписите им са положени няколко дни след съставянето на този протокол. Св. Р. Ст. е бил в отпуска в периода от 22.07.2019г. до 02.08.2019г., а по собствените му спомни той е подписал протокола докато е бил в отпуска, т.е. налага се извода, че това е станало най-рано на 22.07.2019г.

С оглед така коментираните доказателства, настоящият състав приема,

че процедурата по вземане на предварително съгласие за уволнението на ищеца не е спазена от работодателя. Счита, че представените по делото писмо изх.№871/15.07.2019г. /стр. 78/, до председателя на синд. Комитет, становище от синдикалния председател /стр. 79/, и Протокол /стр.80/ са съставени с оглед нуждите на настоящия процес, тъй като е обективно невъзможно всички тези писма да са изпратени, а документите- съставени в часовия диапазон на 15.07.2019г. до 9.00 часа сутринта.

Дори да се приеме, че Й.Й. е дал своето съгласие устно по телефона, то това обстоятелство -че е участвал дистанционно и е дал съгласието си устно- би следвало да бъде отразено в протокола.

С оглед изложеното, съдът намира, че само поради липсата на предварително съгласие от синдикалното ръководство, уволнението се явява незаконосъобразно и следва да се отмени.

Настоящият състав не споделя възраженията, изложени във въззивната жалба, че процедурата, по която е взето решението на синдикалния орган, не подлежи на съдебен контрол

Действително, съображенията поради които синдикалният комитет дава своето съгласие не подлежи на съдебен контрол, но наличието на проведено събрание и наличието на валидно изразено съгласие подлежат на съдебен контрол тъй като са част от предмета на доказване досежно законосъобразното провеждане на процедурата по получаване на предварително съгласие от синдикалното ръководство.

Относно начина на вземане на решение, и доколкото Синдикалната организация е ЮЛ – както е посочено в самия Устав на Синдикат „ТСВ“, то решението следва да се счита взето с мнозинство от присъстващите, както правилно се е позовал и първоинстанционният съд.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът приема, че съдържанието и достоверността на Протокола са дискредитирани поради което счита, че той изобщо не може да се цени като доказателство годно да установи провеждането на такова събрание с участието двамата останали посочени членове.

По изложените съображения, съдът намира че в тази част жалбата е неоснователна, поради което първ. Решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По отношение на жалбата, касаеща първ. решение в частта по иска по чл. 344, ал. 3 КТ досежно размера на определеното обезщетение, съдът установи следното:

Предвид основателността на иска за отмяна на уволнението като незаконно, основателен се явява и искът за заплащане на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца. Съобразно разпоредбата на чл. 225, ал.2 КТ когато през този период служителът е работил на по-нископлатена работа, той има право на разликата в заплатите.

Според константната съдебна практика, обезщетението се определя въз основа на brutното трудово възнаграждение по [чл. 228, ал. 1 КТ](#), в което не се включват всички допълнителни плащания и в частност - тези, които нямат постоянен характер или не могат да се определят като възнаграждение над основната заплата, дължими според прилаганата от работодателя система за заплащане на труда - според времетраенето, според изработеното или смесена система. Съгласно [чл. 17, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата \(НСОРЗ\)](#), в brutното трудово възнаграждение за определяне на обезщетенията по [чл. 228 КТ](#) се включват: 1. основната работна заплата за отработеното време; 2. възнаграждението над основната работна заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда; 3. допълнителните трудови възнаграждения, определени с [наредбата](#), с друг нормативен акт, с колективен или с индивидуален трудов договор или с вътрешен акт на работодателя, които имат постоянен характер; 4. допълнителното трудово възнаграждение по [чл. 259 КТ](#); 5. възнаграждението по реда на [чл. 266, ал. 1 КТ](#); 6. възнаграждението, заплатено при престой или поради производствена необходимост, по [чл. 267, ал. 1 и 3 от КТ](#); 7. възнаграждението по реда на [чл. 268, ал. 2 и 3 от КТ](#).

Основната работна заплата е възнаграждение за изпълнението на определените трудови задачи, задължения и отговорности, присъщи за

съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа. Тя се определя от трудовия договор или в споразумението по [чл. 107 КТ](#), според прилаганата система на заплащане на труда. Допълнителните трудови възнаграждения са различни плащания: за трудов стаж и професионален опит, за по-висока лична квалификация, за нощен труд, за положен извънреден труд, за работа през почивни дни и дните на официални празници, за времето, през което работникът или служителът е на разположение на работодателя извън територията на предприятието и др. Допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер са тези по [чл. 11 НСОПЗ](#) - за по-висока професионална квалификация (работник или служител, притежаващ образователна и научна степен "доктор" или научна степен "доктор на науките") и по [чл. 12 НСОПЗ](#) - за придобит трудов стаж и професионален опит. Те са задължителни за изплащане (вж. [б. ал. 1, т. 1 НСОПЗ](#)), когато са налице предпоставките за придобиване на правото да се получават от конкретния работник или служител. Тях има предвид [чл. 17, ал. 1, т. 3 НСОПЗ](#). Премиялното възнаграждение (бонус) за постигнати резултати - индивидуални или общи, е включено в заплатата над основното трудово възнаграждение. Когато заплащането на премията е регламентирано от правилата за работна заплата в предприятието и критерий за получаването ѝ е извършената работа (постигнати резултати), а не само времето, през което работникът е предоставил работната си сила, то се касае за възнаграждение над основната работна заплата по системата за заплащане на труда според изработеното - по [чл. 17, ал. 1, т. 2 НСОПЗ](#), и също се включва в brutното трудово възнаграждение, което е база за изчисление на обезщетението по [чл. 225, ал. 1 КТ](#).

От заключението на приетата ССчЕ, кредитирана от съда като обективно и компетентно изготвена, последният пълен отработен месец, предхождащ този, в който е прекратеното трудовото правоотношение, е месец април 2019г., през който служителът е получил възнаграждение в размер на 2 196 лв., включващо основно трудово възнаграждение от 1 800 лв. и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит от 396 лв., а размерът на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ от 13 176 лв. В случай, че към БТВ се прибавят и получени средства „за ангажирано време и

социални разходи”, то размерът му възлиза на 2 410, 70 лв., а размерът на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ от 14 464, 20 лв. От заключението се установява още, че ежесечно, считано от месец януари 2019г. служителът е получавал наред с основното си трудово възнаграждение и допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и опит и средства за „социални разходи поевтиняване на храна” и за „ангажирано време”. Единствено през месец януари 2019г. Ив.Ив. е получил наред с посочените средства и такива за заета длъжност от 1 101 лв.

Видно от КТД от 2018г.-чл. 46, ал.24, към допълнителните възнаграждения с постоянен характер се включат възнаграждение за тр. стаж и професионален опит придобита по-висока лична квалификация като доктор, доктор на науките и т.н.

В чл. 16, ал.3 от Вътрешните правила за организацията на работната заплата, съставляващи приложение към заключението на ССЧЕ е посочено, че БТВ включва още допълнителни възнаграждения, определени със заповед на изпълнителния директор на ТСБ ЕАД, както и други специфични възнаграждения /ал.4/.

Предвид което съдът счита, че въпреки, че не са изрично посочени, сумите за „социални разходи поевтиняване на храна” и за „ангажирано време”, са постоянна част от БТВ по силата на посочените разпоредби от Вътрешните правила. Тези средства съставляват допълнителни възнаграждения, които имат постоянен характер - предвидими и сигурни и са в зависимост от отработеното време по смисъла на осн. чл. 15, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, попадат сред посочени в чл. 16, ал. 4 от Вътрешните правила поради което съдът приема, че те следва да се включат при определяне на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ, е в размер на 14 464, 20 лв.

По изложените съображения, настоящият състав намира, че правилно първ. съд е определил както размерът на БТВ за месеца, с пълен брой отработени дни, предхождащ месеца на уволнението, така и размерът на дължимите обезщетения по чл. 222, 224 и чл. 225 КТ. Не се установява и наличие на грешка при изчисляването на сумите, оставащи като дължими след извършеното прихващане.

По изложените съображения въззивната жалба се явява неоснователна и в тази част, и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Предвид съвпадането на крайните изводи на двете съдебни инстанции обжалваното първоинстанционно решение следва да се потвърди.

Поради съвпадащ резултат от разглеждането на делото по същество, въззивният съд не може да ревизира произнасянето по отношение на разноските.

С оглед изхода на правния спор, въззивникът дължи на въззиваемата страна направените разноски по делото, които с оглед представения списък и доказателства за заплащане, и направеното възражение за прекомерност, съдът приема в размер на 1398.13 лв. на осн. чл. 78, ал.3 ГПК. Съдът определя дължимия в полза на въззиваемия адвокатски хонорар в минимален размер по чл. 7 от Наредбата / 610 лв. –по исковете по чл. 344, ал.1, т.1 и т.1 и 788.13 лв – върху размера на присъдените обезщетения/, тъй като производството пред настоящата инстанция не се характеризира с висока фактическа и правна сложност, и е приключило в рамките на 1 съдебно заседание.

Водим от горното и на осн. чл. 271 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260297/15.09.2020г., постановено по гр. дело №14476/2019г. по описа на ВРС, 24-ти състав.

О С Ъ Ж Д А „ТРАНСПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 205677435, гр. София **ДА ЗАПЛАТИ** на И. И. И., ЕГН *****, с. Казашко, Област Варна сумата от **1398.13 лв. /хиляда триста деветдесет и осем лв. и 13ст./ лв.**, представляваща сторени по делото съдебно – деловодни разноски, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____